

KATARÍNA GILLEROVÁ

Jen
trochu lásky

motto román

Jen trochu lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová
Jen trochu lásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATARÍNA GILLEROVÁ

*Jen
trochu lásky*

Praha 2020

*Tuto knihu věnuji své milé kamarádce Aleně Kunovské,
své téměř druhé mámě. Je pro mě už neuvěřitelných
čtyřicet let vzorem srdečnosti, optimismu a dobré nálady,
navzdory tomu, že to v životě neměla vůbec jednoduché.*

*Ona je pro mě člověkem, kterému se můžete svěřit,
požádat ho o radu. Tím, kdo by vám dokázal dodat
optimismus i na smrtelné posteli, pokud by vás na ni osud
jednou přivedl jako kdysi ji. Nemocniční pokoj tehdy
rozezněl smích všech pacientek tak, že do něj přicházeli
nakukovat lékaři a sestřičky z celého oddělení.*

*Krásné obrazy, které maluje, jsou jako její duše –
plné barev, laskavosti, harmonie a vlidnosti.*

*Bez našich posezení u kávy by v mém životě
spousta jejích barev chyběla.*

NIKDO NIC NETUŠÍ

„Zapneš mi prosím zip?“ Simona se ke svému muži natočila zády, šaty měla rozepnuté až k dobře tvarovanému zadku. V očích se jí zračilo očekávání. Jednou rukou si nadzvedla vlasy, aby jí při zapínání nepřekážely, druhou natáhla k němu.

Karel si upravil uzel na kravatě a odvrátil pohled od zrcadla ke svému mobilu. „Hmm,“ zamumlal a pomalu dotáhl zip, aniž si všiml manželčina zklamání.

„Jakou barvu mají moje šaty?“ vyhrkla.

Jdeš na to dobře, pomyslela jsem si.

Karel se zmateně zamračil, oči stále neodtrhl od displeje. „Jak to myslíš?“ zeptal se.

„Jako barvu mají moje šaty?“ zopakovala.

Podrážděný tón ho přiměl zvednout zrak od mobilu. Udiveně se na ni podíval. „Zelené?“ tvářil se nejistě. „Se vzorem. S nějakým vzorem...“ bezradně rozhodil rukama.

Podívej se blíž, radila jsem mu v duchu. *Jsou to listy ze stromu.*

„Jsou to listy,“ zdůraznila Simona.

„Listy papíru?“ Oči se mu rozšířily údivem. Nedíval se na šaty, sledoval ji, jako kdyby pochyboval o psychickém zdraví své manželky.

„Děláš si srandu?“ rozohnila se. „Vnímáš mě vůbec?“

Simona se dneska zdála být podrážděná, což u ní bylo neobvyklé. Věděla jsem, že se jí na ten večírek moc nechce. Budou tam Karlovi kolegové a nadřízení s manželkami, a ona kvůli tomu musela zrušit domluvené setkání se svými kamarádkami.

„Vypadáš úžasně, Simi.“ Konečně vyslovil větu, na kterou čekala od chvíle, co se navlékla do své slavnostní róby.

Smířlivě se na něj usmála a potom si pomalu nazula černé lodičky na vysokém podpatku. Jako vždy vypadala perfektně. Ani u sporáku, žehlicího prkna nebo při vytírání podlahy mopem na sobě neměla tepláky a seprané triko. Za všech okolností byla upravená. Žádné pantofle, ale sandálky na podpatku zdůrazňující její sexy nohy. Byla dokonale nalíčená ještě předtím, než byl její manžel vzhůru. Vždy připravená být mu s úsměvem k dispozici.

Prostě paní Dokonalá.

Karel se mohl opět věnovat mobilu. Simona se před velkým zrcadlem v předsíni nakrucovala ze všech stran, aby zkontrolovala každý šev svých zelených šatů a každý vlas na svém účesu.

Stejně ho nezajímáš, pomyslela jsem si. Poznám ten nepřítomný výraz v mužské tváři, když tě přestane vnímat jako ženu. Uvědomíš si to ale, až bude pozdě. Budeš se zaobírat uplynulými týdny a měsíci a ptát se sama sebe, jak to, že sis toho nevšimla dřív.

Pozorovala jsem je přes pootevřené dveře dětského pokoje. Klečela jsem u dvouleté Simonky a trpělivě čekala, až vítězná melodie nočníku oznámí její skoro dvacetiminutové úsilí. Sedmiletý Kája si hrál uprostřed pokoje s vláčkem, malá ho s úžasem pozorovala a tleskala ručičkami.

Taky už jsem mohla mít takovou dceru, uvědomila jsem si trpce. Teď jenom občas hlídám cizí děti. V cizích rodinách.

Jsem sama, po třicítce, připravená založit vlastní rodinu. Víím, co je to štěstí. Dokážu si vážit obyčejného dne s východem slunce a volnou chvilkou na kávu. A s těmi, které mám ráda. Ptám se vesmíru, proč mi tyhle dny vzal, a kam mě vlastně vede... Snažím se najít způsob, jak dál naložit se svým životem. To proto se tvářím, že mám zku-

šenosti s hlídáním cizích dětí. Nikdo netuší, že to jenom předstírám.

V této rodině mám jiné poslání. Nejsem tady, abych se věnovala dětem.

Zamyšleně jsem postavila věž z kostek. Sotva jsem se otočila, malá začala vztekle rozhazovat ručičkami a propukla v pláč, protože Kája vláčkem do věže narazil a zbořil ji.

„Tak tohle tady ještě chybělo,“ okomentoval situaci milý chlapeček se znechuceným výrazem ve tváři. „S miminama jsou jen starosti,“ svařtil čelo.

„Taky jsi byl malý,“ připomněla jsem mu přes hlasitý pláč jeho sestry.

„Já jsem ale takhle neřval,“ odporoval mi, pevně přesvědčený o své výjimečnosti. „Už jsem se ptal sousedů z prvního patra, jestli by si ji nevzali. Oni děti nemají. Můžeme se podělit. Budou mít radost.“

„Tvoji rodiče budou mít určitě taky radost, až jim to řekneš,“ ujistila jsem ho. Na mladší sestru žárlil od jejího narození. Dlouho byl jedináček, nedokázal se vyrovnat s příchodem nového člena rodiny, který na sebe strhnul veškerou pozornost matky. Otec byl stále pracovně vytížený a ve volném čase se musel věnovat i svým dvěma starším dětem z prvního manželství.

„Neplakej, Simonko. Podívej se, méďa a zajda tady sedí a koukají na tebe,“ hrála jsem jí divadýlko s plyšáky. Pláč rychle vystřídal úsměv.

Ještě chvíli bud' zticha, přála jsem si v duchu. Napínala jsem uši, abych zachytila co nejvíc z rozhovoru odvedle.

„Schůzku s kamarádkama jsem přeložila na zítřek,“ oznámila Simona manželovi.

„Fajn, zůstanu dýl v práci, abyste si mohly v klidu pokecat,“ přikývl.

„To je od tebe milé,“ poznamenala trochu sarkasticky.

„Přijdou sem jen na hodinku, nemusíš v kanceláři přespát. Anebo... mohl bys vzít děti zatím ven,“ navrhla mu. „To by sem Evženie ani zítra nemusela chodit.“

Mávl rukou, jako kdyby odháněl dotěrnou mouchu. Manželčin návrh se mu očividně nelíbil. „To znám, tu tvoji hodinku,“ kroutil hlavou, „nakonec z ní budou zase tři...“

Její kamarádky neměl moc v oblibě. Při setkáních s nimi ale vždy využil svůj šarm k tomu, aby Simoně jejího neodolatelného manžela nepokrytě záviděly.

Dnes si jeho šarm vybíral volno. Stejně jako Simonina ohleduplnost. Přestože byla za všech okolností poslušnou manželkou plnou pokory, nedokázala skrýt projevy rostoucí mrzutosti.

„Evženie?“ Paní Dokonalá stála ve dveřích. Něžným pohledem nejprve rychle zkontrolovala děti, potom se se zvědavým výrazem v očích obrátila na mě. „Bylo by možné... Mohla bys přijít i zítra?“ Její hlas vibroval prosebným tónem. Setkání s kamarádkami nemá význam, když se jí nemá kdo postarat o její dvě děti.

Odvrátila jsem pohled od malé Simonky. Nekývla jsem na její nabídku hned, chvílku jsem se tvářila zamyšleně. Dá se to naučit. Stačí pár vteřin, odpočítáváte jedna, dva... a druhá strana má dojem, že vám hlavou jenom kvůli ní šrotuje celý díář a že pro ni nakonec uděláte velkou laskavost.

„Ano,“ souhlasila jsem.

Na Simonině tváři se objevil široký vděčný úsměv. „Děkuji, Evženie,“ řekla s úlevou. „Vážně nevím, co bych si bez tebe počala.“

Nereagovala jsem. Netušila, že můžu přijít kterýkoliv den po práci, protože moje večery jsou plné samoty.

„Mami, ty máš nové šaty?“ všiml si Kája. Pozorně si ji prohlížel s vážnou tváří. Simonka k ní nedočkavě nataho-

vala baculaté ručičky, ale nepřipadalo v úvahu vzít si ji do náruče.

„Líbí se ti?“ rozzářily se Simoně oči. Nadzvedla si sukni a koketně se před námi zatočila.

„Není to bůhvíco,“ Kája se netvářil moc nadšeně. „Už jsem viděl i hezcí.“

„To snad ne!“ ozvala se Simona podrážděně a vzápětí se rozesmála. „Ty jsi ale gentleman!“

„Takhle se normálně nečešeš,“ nedůvěřivě si ji přeměřoval. „Vypadáš jinak... Jako uklízečka z naší školy.“

„Uklízečka?!“

„Nosí vlasy takhle nahoře... protože se odře.“

„Odře?“ nechápala Simona. „Jak se odře?“ Rukou si zkontrolovala vlasy vyčesané do slavnostního účesu.

„Říkala naší učitelce, že se odře a zapotí, když uklízí naši třídu.“

„Asi nadře,“ opravila jsem ho, „když uklízí. Asi tam děláte nepořádek, tak proto, že?“

„Ano,“ rychle přikývl. „Házíme po sobě rohlíky.“

„Rohlíky?!“ Simona se zatvářila dotčeně. „Nechystám ti přece rohlíky se šunkou k tomu, abys s nima po někom házel!“

„Vždyť šunku nejím,“ ujistil ji. „Ale...“

Dveře se otevřely dokořán a objevil se v nich Karel, hlava rodiny. „Můžeme už jít? Je tady taxík.“

Simona podrážděně rozhodila rukama. „Ovšem, jsem připravená...“ Syn jí vylíčením školních vylomenin na náladě nepřidal. Nerozhodně přidržela okraj dveří. „Evženie, vysvětlí prosím Kájovi, co má dělat se svačinou...“ Podívala se na manžela. „Do půlnoci jsme doma,“ dodala přesvědčivě.

Karel se tvářil neutrálně. Nejspíš ani sám nevěděl, dokdy se zdrží. Druhý den ale musejí oba do práce. Večírek ve všední den se moc neprotáhne.

Simona se četnými polibky rozloučila s dětmi. Kája se na ni pokoušel zavěsit, ale byla jsem připravená zachránit její slavnostní šaty před katastrofou a pohotově jsem ho odtáhla. Simonka netušila, že se rodiče loučí. S úsměvem jim zamávala.

„Můžou rodiče takhle opustit svoje děti?“ ptal se Kája nad hromadou autíček. Nesouhlasně hleděl přes předsíně ke dveřím, které se sotva zavřely za jeho matkou a otcem.

Stává se to, pomyslela jsem si zaraženě. „Nikdo vás přece neopustil,“ usmála jsem se. „Za tři hodiny jsou zpátky a zkontrolují, jak se Simonkou hezky spinkáte.“

Doufám, že to nikdy nezažiješ, přála jsem mu v duchu. *Že ti jednoho dne neoznámí, že tě opustili, odešli od tebe a nechali vás se se sestrou samotné...*

„Ty seš smutná?“

Přistihla jsem se, že z obrázkových kostek skládám dlouhou zeď. „Ne, jen zamyšlená,“ odvětila jsem. Zeď jsem jedním mávnutím ruky zbořila. „Jen přemýšlím o tom, že zítra nedostaneš žádnou svačinu.“

Můj pokus o výchovnou hrozbu dopadl neslavně. „To nevádí,“ pokrčil rameny a ústa roztáhl do úsměvu s několika chybějícími zuby. „Tři jsme včera schovali za radiátor, hladý neumřeme.“

O hodinu později jsem konečně v dětském pokoji zhasla, vyčerpaná otázkami k pohádce, kterou jsem se jim snažila přečíst. Ale nešlo to. Všichni tři jsme leželi na Kájově posteli. Simonka pozorně poslouchala s prstíkem v puse a natahovala se po obrázcích v knížce. Kája mě co chvíli přerušoval. Nejdřív chtěl vědět, jestli trpaslíci nakupují oblečení taky v dětském oddělení, potom kde se ta muchomůrka naučila mluvit, nebo jestli lesní víly taky nosí podprsenku jako jeho máma.

Simonku jsem uložila do postýlky, obě děti pečlivě přikryla a zhasla světlo. Opatrně jsem za sebou zavřela dveře. Rychle jsem pouklízela hračky, měla jsem na práci jiné věci. Přistihla jsem se, jak se usmívám nad Simončíným rozkošným oblečením. Kdybychom s Petrem měli dítě, jak jsme plánovali, byla by to taky taková roztomilá holčička, v těchhle růžových tepláčkách se žlutými kačenkami...

V obýváku jsem zapnula televizi. Otevřela jsem knihu, ale nedokázala jsem se do ní začíst. Potichu jsem vklouzla do ložnice. Žaluzie byly zatažené jen napůl, okna jsem proto ještě pečlivě zatáhla závěsy.

Až potom jsem rozsvítila. Bylo důležité, aby zvenku nebylo vidět, že se v ložnici svítí, kdyby náhodou...

Otevřela jsem velkou skříň, která patřila Karlovi. Znovu, stejně jako už několikrát předtím, jsem začala prohledávat kapsy jeho sak a kalhot. Zkontrolovala jsem i kabáty. Od poslední návštěvy jsem věděla, že má tři.

Kdyby se mi tak dostal do ruky jeho mobil! Pokaždé jsem slídila, jestli si ho náhodou nezapomněl doma, když se zastavil v bytě a paní Dokonalá byla zrovna pryč. Jednou si ho nechal v kuchyni a vyběhl ven pro něco do auta. Tehdy jsem se na mobil vrhla jako šílená. Měl ho ale zaheslovaný. Vím, že nepoužívá odemykání přes otisk palce. Jednou jsem zaslechla, jak se se Simonou hádali a ona byla proti tomu. Argumentovala tím, že co kdyby někdy musela náhle jeho telefon použít.

Často jsem ho sledovala při odemykání mobilu. Zdálo se mi ale, že pokaždé použil jiné heslo, jako kdyby si ho každou chvíli měnil.

V Karlových kapsách jsem našla různé papírky, účtenky a parkovací lístky. Pozorně jsem je zkoumala, údaje si ukládala do hlavy a pro jistotu zapisovala do malého notýsku: místo, datum a čas... Potřebuju sestavit mapu jeho pohybu

po městě. Zjistit, která místa se často opakují. Potom snad... Zarazila jsem se. Najednou jsem objevila něco pevného obdélníkového tvaru.

Mobil! Málem jsem strnula nadšením. V lehké sportovní větrovce jsem našla telefon! Nedočkavě jsem ho vytáhla z kapsy a nevěřicně na něj hleděla. Měl ho tady i minule? Nebo tady tehdy tuhle bundu neměl?

Byl to podobný mobil, jaký momentálně používal. Jen starší model. Překvapilo mě, že baterka byla jen z poloviny vybitá. Takže ho stále používá? Nedočkavě jsem přeje-la prstem po displeji. Naskočil. Nepotřebovala jsem žádné heslo. Stačilo pár doteků a dostala jsem se do jeho e-mailů. Nevěřicně jsem koukala, kolik jich bylo. Jeden odeslal teprve nedávno. Mám před sebou celý jeho soukromý život! Kolik mám času, než se vrátí z večírku?

Přečetla jsem si jeho staré zprávy. Dychtivě jsem sjížděla jedno jméno za druhým a hledala to jediné, které mě zají-malo. Neměl zaheslovaný ani WhatsApp. Zvláštní, nejspíš mobil nenosil s sebou, a nemusel se tak obávat ztráty, krá-deže, ani toho, že se mu někdo nabourá do soukromí.

Se mnou ale nepočítal.

Zhasla jsem v ložnici a přešla do obývacího pokoje. Po-otevřeným oknem ke mně doléhaly zvuky noční ulice. Čer-stvý jarní vzduch se pokoušel ochladit moji tvář rozpálenou netrpělivostí.

Ve velkém pětipokojovém bytě se rozhostilo ticho. Silné stěny secesní budovy poskytovaly jeho obyvatelům dosta-tek soukromí a komfortu. Bylo tady dost místa i pro Kar-lovy děti z prvního manželství, které měly vyhrazenou jednu z prostorných místností. Trávily tady každý druhý víkend a já jsem obdivovala Simoninu svatou trpělivost s jejich nároky, potřebou projevovat nespokojenost a pubertáckou vzpurností. Paní Dokonalá často vařila i dva druhy polévky,

když věděla, že jim něco nechutná. K obědu jako přílohu podávala brambory i rýži, protože netušila, na co budou mít zrovna chuť. Všechno dělala s pokorou a úsměvem. Snažila se jim vyhovět ve všem, na co si jen vzpomněli. Nikdy jsem u nich ale nepostřehla ani náznak vděčnosti za její vstřícnost. Aspoň ne tehdy, když jsem byla u jejich setkání v rámci výpomoci s mladšími dětmi.

Zajímalo mě, jestli ji občas nemrzí, že bývalé manželce nechal velký dům se zahradou, kde bylo mnohem více místa než v tomto, i když prostorném bytě, kde se každý druhý víkend scházelo šest lidí.

Chodila jsem k nim už šest týdnů. Nepravidelně, podle potřeby paní Dokonalé. Za tu dobu jsem nabyla dojmu, že toto manželství nebude Karlovo poslední. Něco v jeho chování mi našeptávalo, že o manželku ztrácí zájem. Byl často nesoustředěný, myšlenkami vzdálený od rodiny. Všechno tohle, včetně starostí s malými dětmi, si už totiž jednou v životě prožil. Bylo to pro něj repete a někdy jsem měla dojem, že ho rodinný život přestává bavit.

Ale třeba jsem se spletla. Možná jsem ho příliš brzy zhodnotila jen kvůli tomu, že Petr ode mě odešel bez vysvětlení, a já jsem jeho chování doteď zoufale analyzovala a rozebírala – den po dni, stále hlouběji do minulosti. Hodně mi to připomínalo Karlovu lhostejnost.

Kdo ví, jestli si Simona před svatbou uvědomovala, že do jejího života a domácnosti budou patřit i Karlovy dvě starší děti, že se rodina bude muset řídit jejich návštěvami a požadavky. Na svatebních fotkách vypadala nesmírně šťastně a zamilovaně. To ale ještě netušila, jakého pedanta si bere za manžela...

Závan vzduchu rozvlnil záclonu na okně a vytrhl mě z přemítání. Rychle jsem upřela pozornost na cizí mobil ve svojí ruce. Znovu jsem zkontrolovala e-mail. Prstem jsem

rychle projížděla doručenou poštu a snažila se v té rychlosti pobrat jména odesílatelů. Nic, nic, nic! Měl tam spoustu pracovní pošty, přeposlané tabulky, obchodní záležitosti. Přešla jsem na esemesky, ty bývají osobnější. Kontrolovala jsem je rychlostí blesku. Jména mi lítala před očima.

Miláčku, mam na tebe čekat s večerí? psala jeho milovaná manželka.

Nemusíš, na poradu nám přivezli pizzu, odpověděl pracovně vyčerpaný manžel. Z porady. V osm večer. Odporní kapitalisti, takhle nutit lidi pracovat přes dvanáct hodin, řekla by moje kamarádka Sabina.

A jindy zase: *Miláčku, chystám se dát spát děti. Stihneš přijet?*

Tentokrát se manžel polepšil: *Už jsem na cestě, stihnu.*

Spousta esemesek se týkala jeho příjezdu, aby večere měla správnou teplotu, až se vrátí. A taky pořád psala o schůzkách s kamarádkami u nich doma. Kdo přijde a dokdy se zdrží. Zaujala mě zpráva, v níž se ho ptala na svoji situaci v práci.

Marta mi pořád drží to místo. Já vím, že bych to zvládla, ale bez tvého souhlasu to nevezmu. Jaký na to máš názor?

Simi, můj názor na to přece znáš, odpověděl jí manžel. *Nemusíš sedět deset hodin v práci, naše dvě malé děti tě potřebují víc.*

Miláčku, psala ona, *zvládala bych to stejně jako doteď. A navíc, když jsme pro děti našli Evženii, nebyl by to žádný problém.*

Málem jsem vykřikla. V cizí diskuzi jsem našla dokonce i svoje jméno! S lehce trapným pocitem jsem jejich konverzaci zavřela. Cítila jsem se divně, nebylo mi to příjemné. Ne, tohle se nedělá... Vzpomněla jsem si na matčina slova, když mě nachytala, jak poslouchám za dveřmi. To bylo dávno, bylo mi skoro... dvanáct, stejně jako Sabině. Tehdy k nám

přišla její matka sondovat, jestli byla u nás předchozí den až do deváté večer, jak jí Sabina tvrdila.

„Vždyť obě byly u spolužačky Lucie,“ slyšela jsem matčin udivený hlas. „Holky pořádaly turnaj v pexesu.“ Ucho jsem měla přilepené na dveřích od obýváku, takže jsem nestačila uskočit, když se prudce otevřely. „Evženie!“ zakřičela matka pohoršeně. „Ty posloucháš cizí rozhovory? Víš přece, že se to nedělá,“ mračila se na mě.

„Proč cizí? Vždyť se bavíte o mně,“ odsekla jsem. Místo toho, abych se z obavy před velkým průšvihem tvářila provinile, jsem ještě byla drzá. Nebyly jsme ani u Lucie a doufala jsem, že nevyjde najevo, kde jsme se doopravdy tou dobou nacházely.

Trhla jsem sebou. Přes pootevřené okno jsem náhle dole na ulici uslyšela bouchnutí dveří od auta. Mobil mi málem vypadl z ruky. Rychle jsem přiběhla k oknu a pohlédla ven. Od auta zaparkovaného u chodníku odcházeli tři lidé, obyvatelé tohoto bytu to naštěstí nebyli.

S úlevou jsem si oddechla a s bušícím srdcem jsem se podívala na hodiny. Jedenáct! Moc času už mi nezbývá... Znovu jsem začala projíždět esemesky, rolovala jsem stále níž a níž.

A najednou se mi zastavilo srdce.

Bylo tam! Jméno, které jsem tak urputně hledala. Jméno, kterému poslal zprávu. Jméno, kvůli kterému předstírám, že tady hlídám děti...

Dobrý den, Emo, můžeš mi potvrdit čtvrtek? ptal se Karel v esemesce.

Samozřejmě, zněla odpověď, čtvrtek platí, přijdu.

Nic víc. Jen tyto dvě věty. Nic dalšího jsem nenašla.

Zprávy jsem si přefotila do svého mobilu. Ruce se mi chvěly. Pro jistotu jsem udělala tři fotky. Z dětského pokoje jsem zaslechla zvuk pohybující se kliky od dveří. Na

okamžik jsem strnula. Potom jsem vyskočila z pohovky a vyrazila tím směrem.

Ve dveřích stál Kája a rozespale si prohrabával vlasy.

„Chce se mi čurat.“ Přimhouřil oči do osvětlené předsíně. Škrábal se na odhaleném bříšku, které mu nezakrývalo pyžamo.

Popadla jsem ho za ruku, zavedla na záchod a v duchu jsem se modlila, aby se rodiče nevrátili zrovna teď. S hrůzou jsem si uvědomila, že musím v ložnici odhrnout závěsy a mobil vrátit do kapsy bundy.

Moje ucho opět zaznamenalo nějaký hovor z noční ulice... a bouchnutí dveří od auta. Odběhla jsem od Káji k oknu do obýváku a lehce se vyklonila.

Dvojice u taxíku! To jsou oni!

Polil mě studený pot. Co mám udělat nejdřív?

„Vydrž, musím zavřít okno,“ přikázala jsem tlumeným hlasem Kájovi. Vběhla jsem do ložnice. Ruce se mi chvěly, bojovala jsem se závěsy, šmátrala ve skříni po správné kapse. Všechno potmě, aby nepostrehli, že se v ložnici svítí. V duchu jsem si nadávala, že jsem to neudělala dřív. Panebože, jestli teď otevrou dveře a najdou mě ve své ložnici...

V zámku zarachotily klíče. V panice jsem si posvítila mobilem, dveře skříně kladly odpor a odmítaly se zasunout. *Proboha, nemůžou tady najít otevřenou skříň!*

Zaslechla jsem je vcházet do předsíně. Znovu jsem zatlačila na dveře skříně, tentokrát ne tak silně. Konečně povolily, tiše jsem je zasunula a s bušícím srdcem jsem za sebou zavřela ložnici ve chvíli, kdy Karel vešel do obýváku.

„Zavřu, aby nebyl průvan,“ vyhrkla jsem cestou k otevřenému oknu. Cítila jsem, jak mi po zádech stéká studený pot. „Kája se právě probudil a potřeboval jít na záchod,“ referovala jsem. Snažila jsem se uklidnit roztřesený hlas. Dlaní jsem si otřela pot z čela. *Ještě chvílku a dostanu infarkt.*

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Karel.

„Ano, je,“ přikývla jsem. *Proč se ptáš? Vypadám snad, že není?*

Karel se vrátil do předsíně a poslouchal, jak si Simona povídá se synem. Vzala ho do náruče. Ještě před spaním chtěl tátovi dát pusu na dobrou noc.

„Uložím ho,“ nabídla jsem Simoně.

„Děkuji, nemusíš,“ zamířila se synem do dětského pokoje. „Promiň, že jsme se tak dlouho zdrželi, slavnostní projevy některých jedinců byly nekonečné,“ omlouvala se mi.

Díkybohu, že jste se zdrželi tak dlouho, pomyslela jsem si.

„To je v pořádku, počítala jsem s tím,“ řekla jsem. V předsíni jsem se obula. „Tak zítra v pět,“ rozloučila jsem se.

Simona vyšla z dětského pokoje a tiše za sebou zavřela dveře. „A co Kája?“ ptala se mě nejistě. „Trápí mě, že odmítá přijmout Simonku. Nevím, jestli bych s ním neměla zajít k psychologovi, nelíbí se mi to...“ znepokojeně kroutila hlavou.

„Už ji nabízel vašim bezdětným sousedům,“ usmála jsem se. Vystrašeně se na mě podívala. „U starších sourozenců je žárlivost na ty mladší normální,“ snažila jsem se ji uklidnit. „Taky jsem...“ Najednou jsem se zarazila. Chtěla jsem říct, že jsem taky na svoji mladší sestru dlouho žárlila a trápila tím matku. Nechtěla jsem ji ale teď zmiňovat, aby se na ni Simona nezačala vyptávat. „Taky jsem...“ pokračovala jsem po krátkém zaváhání, „slyšela o spoustě takových případů v různých rodinách. Časem se vztah starších sourozenců k mladším zlepší, věř mi.“

Simona se na mě podívala se vděkem, dokonce se pokusila o úsměv. S nadějí ve výrazně nalíčených očích jemně přikyvovala hlavou. Karel mezitím zamířil do ložnice, kde si svlékl oblek. Jako na trní jsem čekala, jestli si náhodou něčeho v místnosti nevšimne a nenaběhne na mě do předsíně s nějakou otázkou.

„Objednáme ti taxík,“ navrhla Simona. „Nemůžeš takhle pozdě chodit sama po ulicích.“

„Taxík přes dvě ulice?“ odmítla jsem nabídku. „To opravdu není potřeba. Není až tak pozdě, v tuhle dobu ještě potkávám lidi venčící psy.“

Simona nepůsobila přesvědčeně. „Nebo by tě mohl doprovodit Karel, jestli budeš chtít,“ navrhla.

„Děkuju, to není nutné,“ zopakovala jsem. „Je výhoda, že bydlím tak blízko.“

„To je fajn. I holka, která k nám chodila dříve, bydlela nedaleko,“ podotkla.

Ruka mi strnula na klice. „Ano?“ hlesla jsem. Zůstala jsem stát u dveří. *Mám položit další otázku?*

„Děti ji měly moc rády,“ dodala Simona. „Dlouho se na ni vyptávaly.“

Vyšla jsem do chladné dubnové noci. Pečlivě jsem si pozapínala lehký kabát a vydala se nahoru směrem domů. Lhala jsem, že bydlím o dvě ulice dál, bylo to jen o jednu. Z Liborovy ulice přes dlouhou Šlikovu na další roh, kde už jsem byla doma. Nebyl to tak hezký secesní dům jako ten, kde žili Simona s Karlem, ale měl větší balkony. Měla jsem jen tři pokoje, nesrovnatelně menší než ty jejich.

Kráčela jsem tichou opuštěnou ulicí do mírného kopce. Touto dobou už potemněla většina oken okolních domů. Jen v některých se ještě svítilo nebo do přítmi blikala televizní obrazovka. Na rohu naší ulice jsem se ohlédla.

Zdálo se mi to, nebo se v dálce mihla mužská postava?

Zůstala jsem nerozhodně stát. K tomu, co jsem se chystala udělat, jsem nepotřebovala svědka.

Chvilku jsem počkala, a když se nic nedělo, zabočila jsem za další roh – tam, kam nebylo vidět z balkonů. *Dneska má*

smůlu, nepodařilo se mu zaparkovat tak, aby na svoje auto viděl, pomyslela jsem si spokojeně. Ani to mu však nepomohlo, nemůže přece celou noc stát u okna.

V dlani jsem pevně sevřela klíč od bytu. Přiblížila jsem se k autu, které jsem si vyhlídla. Už když jsem šla hlídat děti, zjistila jsem si, kde parkuje. Prošla jsem okolo auta a pro jistotu jsem si zkontrolovala espézetku.

Popošla jsem ještě o několik kroků dál a rychlým pohledem jsem zkontrolovala okolní domy. Potom jsem se otočila a vydala se zpátky domů. Když jsem míjela auto, nenápadně jsem vytáhla ruku z kapsy a klíčem jsem obtáhla zadní dveře. Rýha byla dlouhá a hluboká, stejně jako spousta jiných rýh z dřívějších na jiných místech auta.

Auta vraha.

V mém srdci se prolínala nenávist s lítostí. Sestra by měla radost, celé ty roky jsme v tom jely spolu. Čas od času, aby to nebylo příliš nápadné a vypadalo to jako náhoda. Parkování na ulici přece přináší určitá rizika... Například propíchnuté pneumatiky, ulomené stěrače... Bože, jak jsme se pokaždé na tuhle akci těšily. Celé dny jsme o tom mluvily, plánovaly, sledovaly jsme, kde jeho auto právě parkuje. Naše uspokojení trvalo ještě další dny, kdy jsme si představovaly, jaké problémy jsme mu způsobilý.

Vrahovi.

Vešla jsem do vchodu našeho domu, dveře se za mnou potichu zavřely. Vstupní halu zalilo světlo. Zkontrolovala jsem schránku, byla prázdná. Podívala jsem se na tu s jeho jménem. *Čeká tě milé překvapení,* ušklíbala jsem se. Třeba písek nasypaný dovnitř nebo mrtví brouci, nebo...

Chyběla mi sestra. Chyběla mi radost ze společného vymyšlení pomsty tomuhle člověku. Ať už se odtud konečně odstěhuje tak, jako se před lety odstěhovali jeho rodiče. Ať už tu nekazí vzduch, ať už ho tady nemusím potkávat...

Výtah mě vyvezl do třetího patra, kde jsem odemkla dveře bytu. Stále mě uvnitř hřál pocit z dobře vykonané pomsty a radost při pomýšlení na tu další.

Posadila jsem se do křesla, které pamatovalo ještě moje dětství. Kdysi jsme tady byli čtyři, a teď tu na mě v prázdných místnostech padá osamělost. A netuším, jak to změnit.

TA ROZTOMILÁ HOLČIČKA

Snědla jsem banán s nadějí, že se mi tak podaří rychleji usnout a nebudu se dlouho převalovat v posteli. Srdce mi stále bušilo napětím z dnešních událostí. Ráno musím vstát do práce, konečně pátek... Pak jsem si uvědomila, že můj víkend bude stejně osamělý jak ten minulý. Ovládla mě bezmoc, touha vrátit čas o pár roků zpátky, kdy jsem tady, byť jen na chvílku, byla šťastná.

Zrak mi padl na fotografii rodičů, kterou jsem měla v rámečku na nočním stolku. S pocitem lítosti jsem ji vzala do ruky, stejně jako milionkrát za ty roky, ale tehdy u toho byla sestra. Kdyby fotka nebyla za sklem, už dávno by nebylo možné rozpoznat tváře na ní. Přesto byla ohmataná a s ohnutými rohy, protože jsme ji se sestrou často svíraly v ruce. Jednou já, podruhé ona. Dokonce s ní občas i spávala. Fotka ležela mezi námi na manželské posteli. Tehdy jsme doufaly, že si pro nás rodiče brzy přijdou.

Potřebovaly jsem jedna druhou, byly jsme spolu propojené jako jednovaječná dvojčata. Celkem paradox ve srovnání s obdobím, kdy byla ještě malá.

Naprosto jsem rozuměla Kájovi a jeho žárlivosti na sestru. Byla jsem úplně stejná. Bylo mi osm, když se narodila Ema. Nejdřív jsem se na ni těšila, líbil se mi ten povyk okolo jejího narození a s radostí jsem ten malý zázrak pozorovala v postýlce. Později jsem znejistěla. Máma, která se mnou denně dělala úkoly, četla mi pohádky nebo v posteli jen tak s šálkem šípkového čaje vzpomínala na svoje dětství, na mě najednou neměla čas. Nic z toho už se nedělo, ani jedinkrát týdně, už ani jediný den v měsíci. Cítila

jsem se ztracená, zrazená a odkopnutá. S nedůvěrou jsem pozorovala, jak se máma s láskou rozplývá nad miminkem, které se právě pokakalo a ona ho se s radostným smíchem přebalovala. „Podívej, Evženie, jaké má malinké nožičky,“ líbala je nadšeně. „Podívej na ty prstičky, jejsa, a ty sevřené pěstičky!“ Oči jí spokojeně zářily, tvář jí rozjasnila něha. „Naše krásná Emička, naše sluníčko!“ Já jsem stála opodál a čekala, až uslyším nějaká hezká slova i o sobě. Místo toho mi jen dávala rozkazy, abych podala podložku, dudlík, ponožky...

Uvědomila jsem si, že moje jméno se nedá moc zdobňovat a nikdy nemůže vyznít příliš mile. Jak asi? Evzenuška, Evženička? Všechny varianty mi přišly hloupé, a nejspíš i druhým, protože odmalička jsem byla pro každého jen Evženie. Zнала jsem historii svého nezvyklého jména. Když byla máma těhotná, četla Balzacovu *Evženie Grandetovou*, a to jméno se jí tak zalíbilo, že si ho vybrala pro svoji dceru. Měla jsem kamarádku Alžbětku, která dostala jméno podle hlavní postavy z pohádky *Perinbaba*. A taky Janu, jméno z filmu *Láska z pasáže*. Její matka ho během těhotenství viděla osmnáctkrát.

Moje jméno vyvolalo v celé rodině pozdvižení. Všichni výběr přisuzovali tomu, že se matka v době, kdy byla těhotná, přestěhovala s otcem z Dubové do Bratislavy a začala si tam vymýšlet. To ještě nikdo z nich netušil, že se o čtyři roky později přestěhují do Prahy.

Jak jsem Káju a tu jeho žárlivost chápala! Ten bodavý nepříjemný pocit, bezmoc, lítost... Dnes jsem to před Simonou trochu zlehčila, ale teď, když se mi vybavily vzpomínky, jsem to všechno začala vnímat mnohem vážněji. Vzpomněla jsem si, jak jsem tehdy začala vyvádět ve škole, vyrušovat v hodinách, při čemž mi ochotně asistovala Sabina, kamarádka do nepohody. A taky Vojta, třídní pětkař. To už jsme

žili čtyři roky v Praze a máma stále doufala, že se vrátíme na Slovensko.

Zahleděla jsem se na fotku rodičů.

„Vidíš, mami,“ řekla jsem nahlas, „takhle jsem dopadla...“ Hlas se mi na konci věty zlomil, slova mi uvízla v krku. Ruce mi bezmocně poklesly do klína. „I Ema odešla, jen tak, beze slov, bez rozloučení, jako kdybych pro ni nic neznamenala... Tohle jsem si nezasloužila. A předtím Petr... Dělán snad tolik strašných chyb, že mě všichni opouštějí!“

Máminy usměvavé oči neodpověděly, i tátovy jen pobaveně hleděly do objektivu fotoaparátu. Kdoví, kdo je tenkrát fotil... Bylo to za naším domem na lavičce téměř ukryté v hustém porostu nízkých keříků.

Další fotka byla moje nejoblíbenější. Máma s tátou se mnou běží po louce a zvedají mě mezi sebou za obě ruce do vzduchu. Je to někde na Slovensku, asi Dubová. Z fotky sálá teplo krásného letního dne. Měla jsem tak čtyři roky. Šťastně na ní výskám, ohromená kouzlem jedinečného okamžiku.

Petrovu fotku jsem tady neměla. Stále jsem věřila, že se vrátí a všechno mi vysvětlí. Vždyť jsem ještě ani nedostala předvolání k soudu kvůli rozvodu. Nic se nedělo, a nakonec... Jak se vůbec mohl jen tak vypařit z mého života? Pokud přijde a vysvětlí mi důvody svého odchodu, možná ho pochopím a smírím se s tím, ale takhle... Potřebuju vysvětlení! Potřebuju si ho nechat tisíckrát projít hlavou, přežvýkat, zapsat do srdce, a potom z něj možná definitivně vymažu jeho jméno.

Byli jsme manželé jen jeden rok, pět let jsme spolu chodili. Proč si mě vzal jenom na jeden rok? Proč jsme spolu plánovali dítě? Věděl přece, jak po miminku toužím, kolik jsem si koupila knih o mateřství a výchově. Všechny, na které jsem narazila... I on se těšil. Byla to naše společná radost.

Plánovali jsme konečně společně bydlení, chtěli jsme si koupit byt a tenhle nechat Emě. Měli jsme tolik společných plánů! A najednou mi po něm zůstal jen stručný vzkaz, kde napsal, že odchází, abych mu odpustila a nehledala ho. Jen tak, zničehonic. Dokonce si zřejmě zablokoval moje číslo. Nemohla jsem se mu dovolat. Už jsem s tím přestala. Teď čekám, až se mi ozve sám.

Na Emu jsem křičela. Chápu, že se jí to dotklo. Ale s Petrem jsme žádné neshody neměli. A Ema? Vždyť to bylo poprvé v životě, hloupá hádka, na kterou se dalo po hodině zapomenout...

„Už bych to nikdy neudělala, mami,“ řekla jsem nahlas. *Nekřičela bych na Emu. A kdybych mohla vrátit čas...*, dál jsem se před mámou v duchu ospravedlňovala, *už bych nebyla drzá ani neposlušná, tátovi bych už neodmlouvala...*

Několik týdnů po tom, co se mi sestra vytratila ze života, jsem si znovu nahlas povídala s fotkou našich rodičů. Dosud jsme byly vždycky dvě. Přimlouvaly jsme se jedna za druhou...

Teď jsem tady seděla uprostřed noci osamělá, zmožená únavou a bezradností. Všechno jako by mi unikalo mezi prsty.

Odložila jsem fotku v dřevěném rámečku a chtěla si na mobilu nastavit budík. Všimla jsem si esemesky od tety Hedvigy.

Zavolej mi, klidně i pozdě v noci, chodím spát až ve dvě.

Měla jsem jí zavolat už před týdnem. Kvůli všem svým povinnostem, včetně hlídání dětí, jsem na to nějak zapoměla. Rychle jsem vytočila její číslo.

„Teto Hedvigo,“ vydechla jsem, sotva jsem zaslechla její hlas v telefonu. „Nějak jsem na tebe zapoměla.“

„Já vím, máš toho teď hodně,“ řekla ohleduplně. „Nerušila bych tě, ale...“ zarazila se. Svraštila jsem čelo a očeká-

vala nepříjemnou zprávu. „Vilma je v nemocnici, proto ti volám. Selhalo jí srdce...“

„Ona má snad nějaké srdce?“ vyhrkla jsem sarkasticky.

„Já vím, Evženie, já vím,“ opakovala nepřesvědčivě. Představila jsem si ji, jak sedí v obýváku ve starém prosezeném křesle před zapnutou televizí. Jako dítě jsem k ní ráda chodívala, do malého domku s velkou zahradou v Dubové, kde byla pohromadě celá naše rodina. „Ale přesto, kdybys ji chtěla navštívit...“

„Nechtěla, teto Hedvigo,“ přerušila jsem ji. „Ale děkuju, že jsi mi dala vědět.“

Na druhé straně nastalo na pár vteřin ticho. „Víš, myslela jsem si, když seš teď tak sama, je mi to opravdu moc líto... Třeba by sis to mohla rozmyslet a přece jen přijet. Ráda bych tě viděla, už jsi tady dlouho nebyla.“

To je pravda, pomyslela jsem si. „Je to už strašně dlouho. Někdy o víkendu k vám zajedu, slibuju.“ Najednou mě popadla chuť cestovat, odjet aspoň na měsíc pryč, na všechno zapomenout... Teta Hedviga byla první člověk, komu jsem zavolala pokaždé, když se mi něco nepříjemného přihodilo. Věděla jsem, že mě vždycky bedlivě vyslechne, porozumí mi, poví mi, jak to vidí ona z dálky stovek kilometrů a se skoro osmdesáti lety životních zkušeností. Svým příslibem jsem ji potěšila.

„A co je nového tam u vás v Praze?“ ptala se mě. „Jak to jde s hlídáním dětí?“

„Zatím nic nového,“ řekla jsem s povzdechem. „Příští týden jdu zase k Modelce.“

„Mám od Vilmy klíče od jejího bratislavského bytu,“ informovala mě teta Hedviga. „Zajedeš tam?“

S nostalgií v srdci jsem si představila malý dvoupokojový byt nedaleko rušné ulice. Odstěhovali jsme se odtamtud, když mi byly čtyři roky. Z té doby na ni nemám vzpomínky,

snad jen záblesky z rodinných sešlostí, jako byly Vánoce nebo návštěva prarodičů. Moc dobře si vzpomínám na uplakanou tvář mojí babičky, když nám pomáhala s balením před stěhováním do Prahy. Nos i oči měla celé zarudlé, místo kapesníků spotřebovala spoustu ubrousků, protože čisté kapesníky nám už došly. Tátovi se podařilo nějak dohodnout, aby se do bytu nastěhovala teta Vilma. Babička si tam nahlásila přechodný pobyt, protože teta Vilma neměla rodinu a neměla by tak na dvoupokojový byt nárok. Máma doufala, že se do něj za pár let z Prahy vrátíme.

„Možná tam zajedu,“ připustila jsem váhavě.

Ještě několik minut po telefonátu jsem z postele otevřenýma očima hleděla do tmy, která mě obklopovala. Byla hus-tá a černá jako moje myšlenky. Odháněla jsem ty na tetu Vilmu. Viděla jsem ji na nemocničním lůžku, jak ztěžka oddechuje, obklopená přístroji, s infuzí odkapávající přes jehlu do jejího těla.

Ani tak jsem nedokázala nenávidět k ní překonat. Pocit křivdy, který mě uvnitř šířil celé ty roky už od chvíle, kdy jsem po ní hodila hrnkem plným kakaa.

* * *

Až do osmi let jsem byla hodnou, poslušnou holčičkou, miláčkem rodiny se zvláštním jménem, které se nedalo vyslovit milejším způsobem. A pak to přišlo – sestra Ema, malinká jako panenka, křehoučká, že mi ji ani nedovolili vzít do náruče. Všichni kolem ní běhali jako kolem objeveného zlatého pokladu a nikoho nezajímalo, že se ve škole trápím s množinami, českým pravopisem, slovenským přízvukem a posměchem spolužáků.

„Takhle už to bude napořád?“ ptala jsem se bezradně kamarádky Sabiny.

„Věř mi, že napořád,“ ubezpečovala mě. Nebyl důvod jí

nevěřit, měla dva mladší bratry. „A navíc tě rodiče budou úkolovat, abys ji hlídala, uklízela po ní hračky a tak...“ malovala mi neradostnou budoucnost.

„Proč se mě naši neptali, jestli chci sestru?“ dumala jsem nahlas. „Proč jim nestačilo, že mají mě?“

„Možná s tím ještě neskončili,“ ušklíbla se Sabina. „Můžeš mít ještě několik dalších sourozenců, to nemůžeš vědět...“

Vyděsila mě dost na to, abych se zamyslela nad strategií, jak tomu zabránit. Na koberci svého útulného pokojíčku jsem rozložila všechny hračky a knížky, abych zabrala co nejvíce volného místa.

„Co to má znamenat, Evženie?“ ptala se mě máma se zdviženým obočím. To byl její nový výraz, před narozením sestry ho přede mnou nepoužívala. Až teď, když mi za něco vynadala.

„Mám spoustu hraček,“ oznámila jsem jí. „Nikdo další se do tohoto pokojíčku už nevejde.“

Máma nevěřicně kroutila hlavou a pobaveně se rozhlížela po místnosti. „Emička bude spát v postýlce s náma v ložnici,“ oznámila mi. „A to ještě dost dlouho.“

Postavila jsem se přímo doprostřed pokoje. „Už nechci žádného dalšího sourozence,“ řekla jsem s vážnou tváří. „Nemáme ho kam dát.“

Mámu jsem nejdřív zaskočila, trochu jí cukaly koutky úst, potom z místnosti odešla. Za chvíli jsem z kuchyně slyšela její chichot a tátův tlumený rozveselený hlas. Věřila jsem, že jsem jasně a rázně vyjádřila svůj názor na růst počtu členů naší domácnosti.

Tehdy jsem si začala uvědomovat, kolik podob může mít jedno jméno. Ne ovšem to moje. Ema, Emča, Emička, Emulinka, Emulčátko... Matčin jazyk se s nesmírným potěšením mazlil se všemi metamorfózami, které střídala při koupání a přebalování miminka, i když se skláněla nad